

Arrest

nr. 246 529 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient op 1 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 februari 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 10 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. M. C., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 5 november 1974 in Padilla, departement Cauca, Colombia. Vervolgens woonde u bijna uw hele leven in Puerto Tejada, departement Cauca, Colombia. Een aantal jaren geleden verhuisde u naar Jamundi, departement Valle Del Cauca, Colombia. Op 9 november 1994 beviel u van een dochter, K. T. M. M.. Haar vader kwam op 12 februari 2000 om het leven bij een motorongeluk. Uw dochter woont op dit ogenblik in Jamundi, samen met 3 neven die u eveneens heeft grootgebracht. Uw vader, uw moeder en uw broers en zussen, met uitzondering van U. M. M., wonen momenteel allen in de omgeving van Puerto Tejada. Uw broer, U. M. M. (ovnummer 6492164), verblijft in Schaarbeek, België. Hij vertrok een twintigtal jaar geleden uit Colombia om beter werk te vinden in Europa. Nadat hij eerst een aantal jaren in Spanje woonde, kwam hij ongeveer twaalf jaar geleden in België terecht. Hij deed nooit een verzoek tot internationale bescherming, maar verblijft hier wel op legale basis.

In 2005 ontving uw familie van het Colombiaanse parket de informatie dat uw broer, W. Q. C., overleden was. Uit die brief van La Fiscalia bleek dat uw broer werd teruggevonden in een anoniem massagraf en dat men aan de hand van vingerafdrukken zijn identiteit wist te achterhalen. U en uw familie hadden op dat ogenblik al geruime tijd niets meer van W. gehoord. U kwam verder te weten dat er in Loma de Caicedo een confrontatie had plaatsgevonden tussen een aantal guerrillastrijders en het leger, en dat het parket uw broer beschouwt als een van de overleden guerrillastrijders. U besloot in 2005 een eerste keer aangifte te doen en documenten op te vragen om meer informatie te verkrijgen over de precieze omstandigheden waarin uw broer werd gedood.

Kort hierna werd u voor het eerst telefonisch bedreigd. Dit gebeurde door personen die naar eigen zeggen aan de telefoon meedeelden dat ze van het zesde front van de Farc waren. Men vertelde u aan de telefoon dat u moest stoppen met de dood van uw broer verder te onderzoeken. In totaal ontving u in 2005 een tiental telefonische bedreigingen. U staakte vervolgens uw onderzoeksactiviteiten.

U besloot om in 2018, na de vredesakkoorden, opnieuw pogingen te ondernemen om de moord op uw broer, W.Q.C., verder uit te spitten. Het was voor u eveneens belangrijk om zijn stoffelijke resten op te vragen zodat u op gepaste wijze afscheid zou kunnen nemen en hem een christelijke begrafenis zou kunnen schenken. U raadpleegde verscheidene overheidsdiensten in Puerto Tejada, Villavicencio en Bogota. U deed ook een aangifte om alle documenten over zijn doodsoorzaak en het daaropvolgende onderzoek te verkrijgen, maar die aanvraag is op dit ogenblik nog hangende en u heeft geen concrete vooruitzichten op het verkrijgen van de nodige documenten. Tijdens een van uw consultaties bij het parket vertelde men u dat de zaak van uw broer erg complex is, en dat het weleens zou kunnen gaan om een falso positivo (waarbij het leger onschuldige burgers doodde en hen vervolgens afschilderde als guerrillastrijders, om zo de indruk te wekken van een sterke positie in het gewapend conflict). In die periode besloot u tevens om van Puerto Tejada naar Jamundi te verhuizen.

Nadat u in 2018 uw onderzoek terug opstartte, begon u na enige tijd opnieuw telefonische bedreigingen te ontvangen van anonieme nummers op uw gsm-toestel. De eerste keer nam u de telefoon op en men vertelde u dat u te maken had met het zesde front van de Farc. Deze personen vuurden eveneens scheldwoorden op u af, en ze maakten u duidelijk dat ze wisten waar u zich bevond en dat u een einde moest maken aan uw onderzoekspraktijken. Een tweetal weken later kreeg u opnieuw telefoon van hetzelfde nummer, waarop u besloot om uw gsm niet meer op te nemen en uiteindelijk ook van gsm-toestel en simkaart te veranderen. U kreeg echter nog een aantal keer zulke telefoonoproepen binnen, die u niet beantwoordde. Na verloop van tijd besloot u toch om nog eens een gesprek aan te gaan met deze bellers, waarop men opnieuw nare uitlatingen naar uw hoofd slingerde. Naar aanleiding van de bedreigingen besloot u om hulp te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten, de Personaria, waarop er geregeld een politiepatrouille langskwam.

Op 17 februari 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig naar Duitsland, waarop u de trein nam naar België. Vervolgens deed u op 1 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gevisieerd door het zesde front van de Farc omwille van uw onderzoeksactiviteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw diploma's, aangiftes bij het openbaar ministerie daterende van 3 oktober 2005 en 10 december 2018, een briefwisseling van La Fiscalia Villavicencio, met onleesbare handgeschreven bijlagen, daterende van 16 maart 2018 en een handgeschreven geheugensteuntje voor tijdens het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient te worden aangehaald dat u tijdens het persoonlijk onderhoud geregeld warrige verklaringen aflegde. Het is uiteraard mogelijk dat men zich vergist, of dat bepaalde zaken uit het verleden moeilijker te plaatsen zijn in een tijdscontext. Het CGVS kan echter redelijkerwijs verwachten dat u de recente en relevante feiten voor uw asielaanvraag kan kaderen, wat voor u gedurende het persoonlijk onderhoud erg moeilijk bleek te zijn, hetgeen bijgevolg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het CGVS stelt vast dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een gebrek aan plausibiliteit en door de verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten. Allereerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins het feit betwist dat uw broer, W.Q.C., in 2005 gedood werd bij een confrontatie tussen het leger en enkele guerrillastrijders. Bij de daaruit volgende, door u verklaarde, gebeurtenissen waaruit u een vrees voor terugkeer naar Colombia puurt, kunnen echter uitgelezen vraagtekens geplaatst worden.

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou u bedreigd zijn geweest door het zesde front van de Farc als ongeloofwaardig dienen te worden bestempeld. In 2005 kreeg uw familie via een brief van La Fiscalia de mededeling dat W.Q.C., uw broer, een confrontatie tussen het leger en enkele guerrillastrijders niet had overleefd. Naar aanleiding van deze informatie zou u een diepgaander onderzoek zijn gestart met het doel de ware omstandigheden waarin uw broer overleed, te ontleden. Deze onderzoeksactiviteiten zouden er echter voor gezorgd hebben dat u de aandacht trok van het zesde front van de Farc, waarna u zowel in 2005 als in 2018 een aantal dreigtelefoons zou ontvangen hebben van personen die zichzelf aan de lijn identificeerden als leden van het zesde front van de Farc (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, CGVS, p.16, 25, 28). In de klachten die u in 2005 en in 2018 neerlegde bij het Colombiaanse openbaar ministerie, duidt u eveneens zeer beslist het zesde front van de Farc aan als uw bedreigers (zie de groene farde van het administratief dossier, stukken 3,4,5). Het CGVS merkt in dit verband vooreerst op dat uw verklaringen omtrent de dood van uw broer op de Dienst Vreemdelingenzaken danig verschillen van uw latere verklaringen op het CGVS. U meldt tijdens uw interview bij de dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer allicht vermoord werd door de guerrilla (Farc) en u naar aanleiding van het onderzoek (naar de dood van uw broer) dat u startte door datzelfde Farc bedreigd zou zijn (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS luidt het echter vreemd genoeg dat uw broer zou gedood zijn door het Colombiaanse leger hetzij omdat ze hem aanzagen als guerrillero hetzij dat hij door het leger gedood werd als 'falso positivo', in een van de bewijsstukken die u neerlegt wordt uw broer ook aangemerkt als zijnde een van de gedode guerrillero's (CGVS, p.16, 19, 23, groene farde, stuk 5c + vertaling). Onder 'falso positivo' verstaan we het fenomeen dat het Colombiaanse leger gedurende het gewapend conflict onschuldige burgers doodde en de situatie vervolgens op zulke wijze manipuleerde dat het leek alsof men guerrillastrijders

had overmeesterd. Bij het bovenstaande kunnen dus een paar opvallende vaststellingen gemaakt worden: enerzijds kadert het allerm minst in een logisch geheel dat de Farc, en dan meer specifiek het zesde front, u zou viseren. Het valt moeilijk te verklaren dat de Farc, die dan uiteindelijk niets te maken zouden hebben met de dood van uw broer en bovendien juist baat zou hebben bij een onderzoek naar falso positivo's, het op u gemunt zou hebben. Zelfs indien uw broer, zoals officieel wordt aangenomen door het Colombiaanse parket, wel degelijk een guerrillastrijder zou zijn geweest, houdt het weinig steek dat de Farc vervolgens u zou gaan bedreigen. Bovendien geeft u aan dat u met uw onderzoeksactiviteiten en de vermeende uitkomst van falso positivo een compensatie van de Colombiaanse overheid wil bekomen (CGVS, p. 23), wat eveneens op geen enkele manier een aanleiding zou kunnen vormen voor de Farc om u te beginnen bedreigen. U kan op geen enkele manier aannemelijk maken dat het zesde front van de Farc een motief zou hebben om u te vervolgen. Dit alles doet vermoeden dat desbetreffende personen u wezenlijk niet in het vizier hebben en het op dit ogenblik evenmin op u gemunt hebben. Anderzijds moet ook vastgesteld worden dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken de Farc vermeldt als diegenen die verantwoordelijk zijn voor de dood van uw broer en u het luttele maanden later heeft over het Colombiaanse leger die uw broer zouden gedood hebben. Ook al liggen de feiten in een ver verleden kan toch niet ingezien worden waarom u hierover dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt. U wekt hiermee sterk de indruk dat u zich losjes baseert op een droeve gebeurtenis uit het verleden om er een allesbehalve geloofwaardige hedendaagse vrees aan op te hangen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS plotseling bleek dat u zich leek te bedienen van een 'spiekbriefje' (CGVS, p.15, 17, 18, groene farde, stuk 6). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw vermoedens over status van falso positivo baseert op wat de procureurs van de parketten in Bogota en Villavicencio u zouden hebben verteld (CGVS, p. 23). Het kadert echter allerm minst in een logisch geheel dat de vertegenwoordigers van de officiële parketinstanties in Bogota en Villavicencio u deze vermoedens – dat uw broer als onschuldige burger werd gedood door de overheid - eenvoudigweg en off the record zouden meedelen. De Colombiaanse overheid zou zichzelf hiermee bovendien in diskrediet brengen, wat het dermate meer onwaarschijnlijk lijkt dat men dit met u zou delen. Er dient te worden opgemerkt dat de hierboven aangegeven vaststellingen een uitermate negatieve invloed hebben op de verdere geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het gegeven dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaring als zou u door het zesde front van het Farc bedreigd zijn wordt ondersteund door de volgende vaststellingen:

Zoals hierboven reeds aangehaald, geeft u aan dat naar aanleiding van uw vermeende verbetering om al het mogelijke te weten te komen over de dood van uw broer, u op regelmatige basis bedreigingen zou ontvangen hebben. Dit zou gebeurd zijn gedurende een afgebakende periode in 2005, alsook gedurende een bepaalde periode in 2018, en u doen besloten hebben om Colombia te ontvluchten. Uw verklaringen over deze bedreigingen kunnen echter algeheel beschouwd worden als vaag en onsamenhangend, alsook zijn er meerdere tegenstrijdigheden op te merken. Het bleek voor u gedurende het hele persoonlijke onderhoud erg lastig om de bedreigingen uit 2005 en de bedreigingen uit 2018 uit elkaar te houden, wat toch mag verbazen aangezien er tussen deze feiten zeker dertien jaar verschil zit. Bovendien is 2018 nog niet zo heel lang geleden, het is bijgevolg opvallend dat u het moeilijk vindt om deze jaartallen te onderscheiden.

Nadat u in 2005 een tiental keer telefonisch bedreigd zou geweest zijn, zou u vervolgens dertien jaar lang geen enkele bedreiging ontvangen hebben, noch op welke manier dan ook nog iets vernomen hebben van desbetreffende leden van het 6de front van de Farc. U verklaarde dat u bepaalde voorzorgsmaatregelen genomen had om de bedreigingen te laten stoppen, namelijk dat u zich volledig zou hebben teruggetrokken en uw woning niet zou hebben verlaten (CGVS, p. 27). Wanneer het CGVS u vervolgens confronteerde met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u die periode actief gewerkt heeft in de schoonmaak (CGVS, p. 8), vertelde u dat u die job had opgegeven en vervolgens zonder werk zat (CGVS, p. 27). Het is enigszins merkwaardig dat u deze periode van werkloosheid, die een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw vrees, niet vermeldde toen u eerder gevraagd werd naar uw werkzaamheden. Dit lijkt dan ook eerder op een post factum verklaring om de ongerijmdheden in uw relaas op te smukken. Het is eveneens opmerkelijk dat u in uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangeeft dat u zich in 2015 gedwongen voelde om te verhuizen omwille van de ernst en de continuïteit van de bedreigingen (DVZ, vragenlijst CGVS) en later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u gedurende dertien jaar geen enkele vorm van intimidatie zou hebben ervaren (CGVS, p.27). Dergelijke incoherenties doen uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens begon u, na de dertienjarige periode van rust, in 2018 opnieuw dreigtelefoons te ontvangen. Wederom zou u van deze personen rechtstreeks aan de telefoon vernomen hebben dat zij van tot het zesde front van de Farc behoorden. Zoals hierboven reeds uitgelegd, acht het CGVS het weinig waarschijnlijk dat u, gezien de door u geschetste context, door de Farc zou bedreigd worden. Bovendien kan u niet schetsen wanneer deze vermeende bedreigingen opnieuw de kop opstaken. Het CGVS kan echter redelijkerwijze van u verwachten dat u, indien u in die mate beangstigende bedreigingen ontvangt dat u voor uw leven vreest en daardoor besluit om uw land van herkomst te verlaten, deze ingrijpende gebeurtenissen exact kan weergeven. Aanvankelijk verklaarde u dat u het eerste telefoontje rond de maanden oktober en november van 2018 ontving (CGVS, p. 27), terwijl u later verklaarde dat dit in maart 2018 moet geweest zijn (CGVS, p. 30). Daarenboven geeft u vervolgens aan dat u een laatste keer gebeld werd in september 2018, terwijl u eerder reeds verklaarde dat u ook nog in 2019 werd bedreigd (CGVS, p. 25). Bijgevolg zou, volgens deze verklaringen, het laatste telefoontje nota bene een maand vroeger zijn gebeurd dan het moment waarop u, volgens uw initiële verklaringen, een allereerste keer zou zijn opgebeld. Nog later verklaarde u dat het laatste telefoontje ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 32). De verklaring dat u zich moeilijk specifieke data kan herinneren, kan in dit geval niet overtuigen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen vrij recent gebeurd zijn en zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op uw verdere leven, kunnen zij geacht worden in uw geheugen te zijn gegrift zodat u bij machte zou moeten zijn deze op coherente wijze te duiden.

Ook uw verklaringen omtrent uw reactie op de vermeende dreigtelefoons, zowel in 2005 als 2018, vertonen onverklaarbare vaagheden en incoherenties. Om te beginnen verklaart u dat de personen aan de andere kant van de lijn, volgens u dus leden van het zesde front van de Farc, u letterlijk zeiden dat ze u “eens zouden vertellen” wat er met uw broer gebeurd was, waarop u onmiddellijk de lijn verbrak (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds uiteengezet, lijkt het echter onwaarschijnlijk dat de Farc u zou viseren of überhaupt direct betrokken was bij de dood van uw broer. Daarenboven, indien men dit werkelijk gezegd zou hebben, kadert het allerm minst in een logisch geheel dat u, die zo hardnekkig de omstandigheden van deze moord wilde onderzoeken, zelfs niet nieuwsgierig zou geweest zijn om even verder te luisteren. U zou dan vervolgens na die eerste oproep in 2018, vanwege een gsm-nummer dat u zich niet kan herinneren, nooit meer de volgende dreigtelefoons beantwoord hebben (CGVS, p. 28-29). U veranderde naar eigen zeggen meerdere malen van gsm-nummer en simkaart, maar u bleef telefoontjes ontvangen. Het is echter merkwaardig dat u die volgende telefoontjes kan identificeren als dreigementen van dezelfde personen, hoewel u deze niet beantwoordde en u het nummer niet kon herkennen. Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat men u wel degelijk in elk gesprek zou verteld hebben dat het ging om leden van het 6de front van de Farc (CGVS, p. 29). U geeft vervolgens toe dat u wel degelijk nog een tweede telefoonoproep zou beantwoord hebben, omdat u na verloop van tijd dacht dat men u vergeten zou zijn. Indien u werkelijk meermaals met de dood werd bedreigd, lijkt het tamelijk ongeloofwaardig dat deze personen u zomaar zouden vergeten. Bovendien zou er nog een behoorlijke tijd hebben gezeten tussen het laatste telefoontje en uw vertrek naar België. In die periode zou u zonder gsm geleefd hebben, en zou u ook op geen enkele manier bedreigingen ontvangen hebben (CGVS, p. 30). Indien men u werkelijk in het vizier zou hebben gehad, had men u zonder twijfel ook in die periode kunnen vinden, aangezien u steeds op dezelfde plaats bent blijven wonen. Het feit dat u wezenlijk zonder verdere problemen in Jamundi kon blijven wonen, bevestigt eveneens dat er met rede kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw vrees.

Daarnaast zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden op te merken omtrent de zogenaamde betrokkenheid van uw familie bij uw onderzoeksactiviteiten en de bedreigingen die u in het licht daarvan zou hebben ontvangen. Het CGVS merkt op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud ten stelligste benadrukt dat u de enige was die zich bezighield met het onderzoek naar de dood van uw broer en dat u werkelijk de enige was van uw familie die ooit bedreigingen ontvangen zou hebben (CGVS, p. 30). Op een ander moment tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat zowel uw vader als een andere broer ook pogingen ondernamen om meer te weten te komen over de dood van W.Q.C., maar dat zij nooit iets te weten kwamen en bovendien aan de hand van bedreigingen werden tegengehouden nog voordat ze de desbetreffende overheidsinstanties in Villavicencio bereikten (CGVS, p. 15). U blaast dus koud en warm tegelijk. Dergelijke uiteenlopende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder merkt het CGVS in dit verband nog op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds twee documenten voorlegde, namelijk twee klachten die u heeft neergelegd bij het openbaar ministerie in Colombia, in verband met de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. De eerste klacht dateert uit 2005, de tweede klacht uit 2018. U staat uitdrukkelijk met naam vermeld op die documenten, en er wordt letterlijk weergegeven wat u toen verklaard heeft. Hierbij dient eveneens te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de desbetreffende documenten

die u zelf heeft voorgelegd. In beide klachten legde u namelijk verklaringen af over bedreigingen die zowel tegen u als tegen uw familie geuit werden. Tegenover het openbaar ministerie verklaarde u in 2018 onomwonden dat men heel uw familie zou hebben uitgeroepen als militair doelwit en dat ook andere leden van uw familie soms de dreigtelefoons zouden beantwoord hebben. Deze verklaringen stroken op geen enkele manier met datgene wat u vol overtuiging tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde, namelijk dat enkel u zich zou hebben beziggehouden met het onderzoek, dat enkel u bedreigingen zou hebben ontvangen en dat de rest van uw familie niet op de hoogte zou zijn geweest (CGVS, p. 30).

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het CGVS twijfels plaatst bij de ernst en uitgebreidheid van uw onderzoek naar de moord op uw broer, W.Q.C., wat uiteindelijk de aanleiding zou zijn geweest voor de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. Het is opmerkelijk dat u weinig duiding kan geven en erg vaag blijft over de manier waarop u dit onderzoek zou hebben aangevat, uitgevoerd of wat de uiteindelijke resultaten blijken te zijn. Zo zou u meerdere malen uitstappen hebben ondernomen naar overheidsinstanties in Bogota en Villavicencio, twee steden die zich toch op aanzienlijke afstand van uw woonplaatsen in Puerto Tejada en Jamundi bevinden. Een concreet plan van aanpak kan u echter niet uit de doeken doen. Bovendien mag het verbazen dat u geen documenten kan voorleggen van de keren dat u deze instellingen bezocht of de aangiftes en aanvragen die u daar deed, waaronder het opvragen van de stoffelijke resten van uw broer (CGVS, p. 22). U vermeldde eveneens dat u in Colombia een advocaat onder de arm had genomen om u te helpen bij het aanschrijven van de overheidsinstanties en de juiste informatie te bekomen. Hiervan kan u eveneens geen documenten voorleggen. Het doet ook verbazen dat u in deze context, met een advocaat die u bijstond, geen weet heeft van de, nochtans bekende en betrouwbare, Latijns-Amerikaanse organisatie Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CGVS, p. 24-25), die zich met hun Individual Petition System bezighouden met dit soort zaken (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Daarnaast legt u ook uiteenlopende verklaringen af over de dag waarop uw broer werd vermoord. Bij DVZ en ook op het CGVS en in de door u neergelegde documenten heeft u het steeds over 28 juli 2005 als sterfdatum van uw broer. In uw aangifte van oktober 2005 zegt u zelfs letterlijk dat uw broer op 28 juli 2005 op gruwelijke wijze gedood werd (groene farde, stuk 3 + vertaling). Vervolgens geeft u op het CGVS echter aan dat de exacte datum waarop de confrontatie plaatsvond en uw broer het leven liet, nooit met zekerheid kon worden vastgesteld. De eerder vermelde datum, 28 juli 2005, blijkt dan plots de datum te zijn waarop jullie te weten kwamen dat de moord had plaatsgevonden (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt dat uit de door u voorgelegde kennisgeving van La Fiscalía kan worden afgeleid dat reeds op 27 juli 2005 een verslag werd ontvangen over een gewapende confrontatie waarbij een van de gedode guerrillastrijders benoemd wordt als "CHARA" (zie groene farde document 5c en vertaling). In diezelfde briefwisseling wordt de datum van deze dodelijke confrontatie echter vastgelegd op 25 juli 2005 (zie document 5a en vertaling), waaruit bijgevolg kan worden opgemaakt dat de sterfdatum van uw broer naar alle waarschijnlijkheid 25 juli 2005 is. Gedurende het gehele persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u echter vol dat uw broer omkwam op 28 juli 2005. Het feit dat u zowaar nooit 25 juli 2005 vermeld heeft en steevast een andere sterfdatum hanteert, geeft aan dat u deze documenten werkelijk nooit grondig bestudeerd heeft. Het CGVS kan bijgevolg serieuze bedenkingen plaatsen bij de zwaarwichtigheid van uw onderzoeksactiviteiten en de ernst waarmee u deze heeft opgevat. Zoals reeds uiteengezet, doet het verbazen dat u niet meer informatie kan verstrekken over uw onderzoeksactiviteiten, ten meer omdat u verklaart dat dit onderzoek u erg nauw aan het hart ligt. U zou reeds erg veel moeite hebben ondernomen en meerdere uitstappen hebben gemaakt naar verscheidene overheidsinstanties, alsook deed u beroep op een advocaat. U zou zelfs na een pauze, die u zou hebben ingelast omwille van de vermeende bedreigingen, actief opnieuw deze onderzoeksactiviteiten zijn beginnen oprakelen. U zou naar eigen zeggen in Colombia zowaar meteen de draad weer opnemen en doorgaan tot u alle precieze informatie vergaard heeft, zelfs al zou dit een levensbedreigend risico inhouden (CGVS, p. 32-33). U geeft bovendien aan dat u dat onderzoek met een uitzonderlijke volharding wilde voltooien en dat u niet zou stoppen vooraleer u de volledige waarheid achterhaald had (CGVS, p. 33). U bent een zelfverkleerde doorzetter, die altijd alles afmaakt wat ze begint. Nu u in België verblijft, blijkt echter dat het voltooien van uw speurwerk niet meer uw hoogste prioriteit is. Ondanks het feit dat er nog belangrijke aanvragen hangende zouden zijn, heeft u niet de intentie om deze vanuit België te blijven opvolgen, naar eigen zeggen omdat u angstig bent om iemand anders in Colombia hiervoor in te schakelen (CGVS, p. 24). Nochtans gaf u aan dat u zich in Colombia liet vergezellen door een advocaat, dus het lijkt weinig waarschijnlijk dat u dit niet aan deze persoon zou kunnen toevertrouwen. **Dit alles laat het CGVS toe om niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen, maar eveneens de ernst en uitvoerigheid van uw onderzoeksactiviteiten in vraag te stellen.**

Gezien er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van uw persoon dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander licht te werpen op de bovenstaande appreciatie. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt betwist en dat uw diploma irrelevant is voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Uw aangiftes zijn wat ze zijn, gewoon aangiftes van klachten en zoals bovenstaand besproken werd, komen uw verklaringen ook niet altijd overeen met de inhoud van deze aangiftes, hetzelfde kan gezegd worden van het document van de Fiscalia dat u tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde. Het spiekbriefje heeft evenmin een toegevoegde waarde.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het Verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert vooreerst de schending aan van de rechten van de verdediging, artikelen 3, 13 en 14 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster betoogt als volgt: "In het Belgisch Staatsblad van 9 april 2020 verscheen het Koninklijk Besluit nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken. Artikel 1 van dit KB voorziet dat de termijnen die vanaf 9.4.2020 voor het indienen van een beroep verstrijken van rechtswege verlengd worden.

De reden voor die verlenging is het feit dat de beperkingen als gevolg van de maatregelen genomen ter bestrijding van de verspreiding van het Covid-19-virus een normale uitoefening van de rechten van de verdediging onmogelijk maken. Het KB voorziet echter een uitzondering voor de beroepen voor uw Raad. Uit punt 3.4 van het advies 67.182/1-2 van de afdeling Wetgeving van de Raad van State blijkt dat de afwezigheid van gelijkaardige uitstel voor de procedure voor uw Raad prima facie discriminatoir is. Verzoekster heeft niet de mogelijkheid gehad haar advocaat te ontmoeten. Haar advocaat heeft ook niet de mogelijkheid gehad een kopie van het administratief dossier te krijgen (stuk 2), zodat hij zelfs niet in staat is geweest kennis te nemen van het geheel van de vragen die gesteld worden en van de verklaringen die door verzoekster gegeven werden. Het moeten indienen van een beroep in zulke omstandigheden schendt al de in het middel ingeroepen bepalingen. Verzoekster citeert vervolgens uit het arrest 221.416 van 20 mei 2019 waarin volgens verzoekster in een vergelijkbare zaak de bestreden beslissing vernietigd werd. Zij stelt dat de redenering mutatis mutandis moet gevolgd worden en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden”.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 62 § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij stelt dat omwille van de hierboven uitgelegde omstandigheden de raadsman van verzoekster niet in staat is de door tegenpartij ingeroepen tegenstrijdigheden te verifiëren. De beslissing stelt evenwel dat verzoekster in haar verklaringen warrig was.

Dat het kaderen van haar verklaringen voor verzoekster erg moeilijk¹ blijkt te zijn zou echter evengoed kunnen betekenen dat verzoekster niet in staat is om rustig en rationeel de situatie uit te leggen, en dat de complexiteit van de feiten het haar te moeilijk maakt om een heldere, objectieve weergave ervan te geven. Dat de situatie voor iedereen complex en moeilijk vatbaar is, blijkt ook uit de volgende analyse van tegenpartij: *“Allereerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins het feit betwist dat uw broer, W. Q. C., in 2005 gedood werd bij een confrontatie tussen het leger en enkele guerrillastrijders”.* Dit is niet de stelling van verzoekster geweest. Ze herhaalt hierbij dat haar bij het Colombiaans parket uitgelegd werd dat haar broer een *“falso positivo”* was. Dit begrip wordt wel op een juiste manier door de tegenpartij uitgelegd: *“Onder “falso positivo” verstaan we het fenomeen dat, het Colombiaanse leger gedurende het gewapend conflict onschuldige burgers doodde en de situatie vervolgens op zulke wijze manipuleerde dat het leek alsof men guerrillastrijders had overmeesterd”.* De stelling van verzoekster is aldus dat haar broer niet tijdens een confrontatie tussen het leger en de guerrilla het leven verloor, maar dat hij vermoord werd, en dat die moord vervolgens als het gevolg van een confrontatie tussen leger en guerrilla geënceneerd werd. Verzoekster heeft nadien herhaaldelijk geprobeerd de waarheid te ontdekken, het lichaam van haar broer terug te vinden, hem te kunnen begraven, en een rechtszaak tegen de Colombiaanse staat aan te spannen. Ze heeft meerdere advocaten in Colombia geraadpleegd maar ze ontving telkens als antwoord dat ze eerst een doodcertificaat van haar broer moest kunnen voorleggen vooraleer verdere gerechtelijke stappen te kunnen ondernemen.

Dat het kaderen van haar verklaringen voor verzoekster erg moeilijk blijkt te zijn zou echter evengoed kunnen betekenen dat verzoekster niet in staat is om rustig en rationeel de situatie uit te leggen, en dat de complexiteit van de feiten het haar te moeilijk maakt om een heldere, objectieve weergave ervan te geven. Dat de situatie voor iedereen complex en moeilijk vatbaar is, blijkt ook uit de volgende analyse van tegenpartij: *“Allereerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins het feit betwist dat uw broer, W. Q. C., in 2005 gedood werd bij een confrontatie tussen het leger en enkele guerrillastrijders”.* Die stappen zouden zowel op burgerlijke als op strafrechtelijke vlak kunnen plaatsvinden. Uit de brief van het Colombiaanse parket generaal van 16.3.2018 (Fiscalia general de la nación) lijkt dat op dit moment het dossier als gevolg van de moord op de broer van verzoekster in 2005 nog in vooronderzoek was (de brief meldt een Investigation preliminary). Anderzijds meldt de brief dat de zaak als een *“Moord met terroristische doel”* (Homicidio con fines terroristas) door het parket beschouwd wordt. Uit die brief blijkt ook dat verzoekster in 2018 effectief stappen in het dossier aan het ondernemen was.

Verzoekster citeert vervolgens de COI Focus (waarvan zij stelt niet te kunnen weten of het aan het administratief dossier werd toegevoegd) waarin het schandaal van de falsos positivos wordt uitgelegd: *“Au mois de septembre 2017, le ministère de la justice investiguait au sujet de plus de 3650 exécutions sommaires présumées ayant eu lieu de 2002 à 2008, et avait obtenu la condamnation de soldats de rangs moyen et bas. Cependant, les autorités ont échoué à poursuivre des militaires hauts gradés impliqués dans ces assassinats. Au contraire, plusieurs d'entre eux ont été promus »* En: *« Entre 2002 et 2008, des brigades de l'armée ont couramment exécuté des civils à travers le pays. Sous pression de leurs supérieurs de présenter des résultats « positifs » et gonfler le comptage des corps dans la guerre contre les guérillas, les soldats et les policiers ont enlevé des personnes, ou les ont attirées sous de faux prétextes (comme une promesse de travail) vers des lieux reculés. Ils les ont tué et placé des*

armes sur leurs corps, puis les ont enregistrés comme des combattants ennemis tués en action. Depuis 2009, une réduction spectaculaire des exécutions sommaires par les forces de sécurité est observée » (p. 8/30) ». Zij stelt evenwel dat uit recent onderzoek het aantal falsos positivos in werkelijkheid tot 10.000 zou oplopen (stuk 3) en dat een onderzoek over de praktijken tussen 2002 en 2008 thans hangende is voor het Internationaal Strafhof (stuk 4) en dat uit een rapport van Amnesty International over Colombia: “*Stop the killing of human rights defenders*” de zoektocht naar de waarheid in zulke omstandigheden zeer vaak bedreigingen en vervolgingen als gevolg heeft (stuk 5).

Zij besluit het eerste middel door te stellen dat “*Er zijn dus zeer ernstige elementen om te besluiten dat verzoekster een gevaar loopt omdat haar broer in 2005 vermoord werd en ze stappen ondernomen heeft om de waarheid te ontdekken. Om die redenen schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3 van de wet en artikelen 2 en 3 EVRM. Om een betere zicht op de situatie van verzoekster te krijgen werd echter aan een specialist, namelijk de heer Omar Rojas Bolanos, gevraagd indien hij in staat was meer informatie te vergaren over de feiten van het dossier en het risico waaraan verzoekster in Colombia blootgelegd wordt. De heer Rojas Bolanos is socioloog en expert in de veiligheidssituatie in Latijns-Amerika. Hij is onder andere auteur van het boek "Ejecuciones extrajudiciales en Colombia 2002-2010: Obediencia ciega en campos de batalla ficticios". Zijn bevindingen en analyse van de situatie zullen in de loop van huidige procedure voorgelegd worden*”.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/4 en 62 § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat in subsidiaire orde ze laat gelden dat ze minstens nood heeft aan subsidiaire bescherming. Zij leefde in de jaren voor haar vertrek uit Colombia in de gemeente Jamundi, in het departemen Valle de Cauca. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet duidelijk is en dat met name de motivering niet toelaat te begrijpen indien tegenpartij oordeelt dat er in de streek van herkomst van verzoekster geen sprake van een binnenlands conflict is, of indien tegenpartij van oordeel is dat dit conflict onvoldoende zware gevolgen voor de burgerbevolking heeft. De bestreden beslissing meldt in ieder geval niet het bestaan van een binnenlandse hervestigingsalternatief. Zij verwijst naar een arrest van de Raad nr. 234.807 van 2 april 2020 met betrekking tot een verzoeker uit de regio Cauca en stelt dat de gemeente waarvan verzoekster afkomstig is volgens die rechtspraak één van de drie gemeenten is die het meest onder dit gewapend geweld te lijden heeft. Ze komt aldus in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. Indien de tegenpartij oordeelt dat verzoekster ergens anders in Colombia over een redelijk binnenlands hervestigingsalternatief zou beschikken, moet de tegenpartij dit zelf opwerpen, en dat binnenlandse hervestigingsalternatief met voldoende duidelijkheid en precisie omschrijven, om verzoekster in staat te stellen uit te leggen waarom dat alternatief volgens haar onredelijk is. Wat de redelijkheid van dat alternatief zou betreffen, zou volgens UNHCR nagegaan te worden of: “*Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship? If not, it would not be reasonable to expect the person to move there.*” Daarbij dient onder meer rekening gehouden te worden met de persoonlijke omstandigheden, de vervolging in het verleden, de veiligheid en bescherming in de nieuwe plek, het respect voor mensenrechten en de economische leefbaarheid.

Verzoekster vraagt haar in hoofdorde te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekster en in meest subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, genomen t.a.v. verzoekster - bestreden beslissing;
2. E-mails van 7.4.2020 en 8.4.2020 aan tegenpartij;
3. The Guardian, 8.5.2018, “*Colombian army killed thousands more civilians than reported, study claims*”;
4. Internationaal Strafhof, 5.12.2018, « *Rapport sur les activités menées en 2018 en matière d'examen préliminaire* », pp. 39-41;
5. Amnesty International, “*Stop the killing human rights defenders*”, 10.12.2018, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/12/stop-the-killing-of-human-rights-defenders/>;
6. <https://catalat.org/book-author/omar-eduardo-rojas-bolanos/>.

3. Verweernota

Verwerende partij legt een verweernota neer dd. 18 mei 2020 waarin zij in wezen uiteenzet dat (1) met de verwijzing naar het Koninklijk Besluit nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken en het advies van de Raad van State verzoekster zich beperkt tot wetskritiek waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing (2) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij tijdens de beroepstermijn haar raadsman niet heeft kunnen contacteren en niet concretiseert op welke manier het feit dat zij geen contact zouden hebben gehad een ander daglicht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing (3) zij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen (4) van haar raadsman een meer diligente houding kon verwacht worden toen hij constateerde dat er geen reactie kwam op zijn e-mails van 7 en 8 april 2020 en dat (5) het feit dat de gevraagde stukken uit het administratief dossier op 15 april 2020, heel kort na het verstrijken van de beroepstermijn door de commissaris-generaal werden overgemaakt aan de raadsman van verzoekende partij geen afbreuk doet aan haar rechten van verdediging, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier en dat verzoekende partij slechts op 7 april 2020, kort voor het verlopen van de beroepstermijn een kopie heeft opgevraagd. Het feit dat verzoekende partij de kopie kort na het verlopen van de beroepstermijn heeft gekregen is dan ook niet te wijten aan het onredelijk lang dralen van de commissaris-generaal om de gevraagde kopie over te maken. Verder gaat verwerende partij in op het tweede en derde middel van verzoekende partij en bevestigt in wezen het gelijk van de bestreden beslissing wat de beoordeling van het verzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft.

4. Nieuwe elementen

4.1. Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 10 november 2020 neer waaraan een attest is toegevoegd met beëdigde vertaling naar het Nederlands van de heer Rojas Bolanos, auteur van o.a. de boeken *“Ejecuciones extrajudiciales 2002-2010. Obediencia ciega en campos de batalla fictitious”* en *“Teoria social del falso positivo. Manipulacion y guerra”*. In het verslag van de heer Bolanos zijn ook een geschreven verklaring van een gemeenteambtenaar van de Personeria municipal van Puerto Tejada van 16 april 2020 en van de Eerste inspecteur van de Politie – Puerto Tejada Cauca van 17 april 2020 opgenomen.

4.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 6 november 2020 neer waarin, onder verwijzing naar *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015 (hyperlink); de *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 (hyperlink) en de *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 (hyperlink), het geweldsniveau, de aard en omvang van het geweld in de verschillende regio's in Colombia geanalyseerd wordt. De commissaris-generaal besluit in de aanvullende nota dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Grieven met betrekking tot de schending van de rechten van de verdediging

Waar verzoekster in het verzoekschrift de schending van de rechten van de verdediging, van artikelen 3 en 13 en 14 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inroept op grond van het feit dat verzoekster niet de mogelijkheid heeft gehad om haar raadsman te ontmoeten en haar advocaat niet de mogelijkheid heeft gehad om een kopie van het administratief dossier te krijgen, stelt de Raad vast dat zij ter terechtzitting afstand doet van grieven die hierop betrekking hebben.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeksters identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden genoegzaam bewezen door het origineel paspoort dat zij voorlegt bij de verwerende partij, die dit verder ook niet betwist.

De Raad verwijst voor de samenvatting van het feitenrelaas van verzoekster naar de rubriek *“A. Feitenrelaas”* in de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd. In essentie verklaart verzoekster telefonische bedreigingen te hebben gekregen in Colombia in 2005 en 2018 naar aanleiding van het onderzoek dat zij liet voeren naar de dood van haar broer, W.Q.C. in 2005, die in een anoniem massagraf werd teruggevonden. Zij deed een eerste keer aangifte in 2005 van de bedreigingen en stelt dat deze afkomstig waren van de Farc-Ep. Een tweede keer deed zij aangifte van bedreigingen door de Farc-Ep in 2018, nadat zij het onderzoek naar de moord op haar broer had heropgestart na de vredesakkoorden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoekster op grond van een gebrek aan plausibiliteit en verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen haar verschillende verklaringen en tussen haar verklaringen en de inhoud van de door haar neergelegde documenten. Er wordt in eerste instantie geen geloof gehecht aan haar verklaringen als zou zij bedreigd zijn geweest door het zesde front van de Farc. Evenwel wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gesteld dat *“Allereerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins het feit betwist dat uw broer, W.Q.C., in 2005 gedood werd bij een confrontatie tussen het leger en enkele guerrillastrijders”*. De Raad stelt vast dat verzoekster poogt aan te tonen dat het uitgangspunt van de bestreden beslissing verkeerd is, nu zij stelt dat dit niet de stelling van verzoekster is geweest. Zij stelt dat haar door het Colombiaanse parket werd uitgelegd dat haar broer een zogenaamde *“falso positivo”* was. Daarmee wordt, ook volgens de bestreden beslissing, het fenomeen bedoeld waarbij het Colombiaanse leger gedurende het gewapend conflict onschuldige burgers doodde en de situatie vervolgens zo manipuleerde dat het leek alsof men guerrillastrijders had overmeesterd. Verzoekster stemt, in het verzoekschrift, in met deze definitie en stelt dat haar broer niet tijdens een confrontatie tussen de guerrilla en het leger omkwam maar dat hij werd vermoord en die moord vervolgens werd geënceneerd als het gevolg van een confrontatie tussen het leger en de guerrilla.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen via hyperlink, blijkt inderdaad dat in de periode tussen 2002 en 2008 dergelijke praktijken veelvuldig voorkwamen (COI Focus Colombie Situation Sécuritaire 2018, p. 8, voetnoot 33). Voor zover de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vaststelt tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS over wie haar broer zou hebben vermoord, stelt de Raad vast dat zij in de vragenlijst stelde dat haar broer geen guerrillo was *“maar werd vermoord misschien door de guerrillas”*; dat zij op 3 januari 2005 een klacht indiende bij het openbaar ministerie omdat zij met de dood bedreigd werd en dat *“men zei me dat het de Farc was die me bedreigde”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld blijkt hieruit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat betreft het feit dat haar broer zou vermoord zijn door de guerrilla, dit niet als een waarschijnlijkheid maar als een mogelijkheid omschreef en dat ze, wat de bedreigingen betreft, ze slechts verwoordde wat “men” op het openbaar ministerie had gezegd. Verder zet zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uiteen dat het parket in Bogota zowel als in Villavivencio haar hebben uitgelegd dat haar broer als een falso positivo werd gezien maar anderzijds stelt ze in dezelfde verklaring *“bij het parket, bij een confrontatie”* (notities, p. 23). Onmiddellijk daarna verklaart verzoekster, gevraagd of zij denkt dat de overheid achter de moord op haar broer zit en daarom compensatie wil *“wel ik baseer mij op de documenten die mijn familie ontvangen heeft. En dat moet allemaal nog geverifieerd worden of de regering schuldig is aan de moord op mijn broer want daar staat vermeld dat het over een confrontatie ging tussen de guerrilla en het leger. En dat is allemaal vermoedend, niemand weet het. Het werd ter kennis gesteld en het moet nog bewezen worden”* (notities, p. 24).

De Raad leidt hieruit af dat verzoekster zelf, op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het duister tastte over wie haar broer vermoord heeft.

Ook uit de documenten die door verzoekster werden neergelegd, blijkt niet dat er uitsluitel is over de omstandigheden van de moord op verzoeksters broer. De antwoorden op de informatieverzoeken van verzoekster aan de autoriteiten verwijzen weliswaar naar *“misdaad met ernstige doodslag”* (vertaling 5 a en 5 b), en de brief van de Fiscalía general de la nacion van 16 maart 2018 verwijst naar *“moord met terroristisch doel”* maar zoals opgemerkt in het verzoekschrift blijkt uit dit laatste document ook dat het dossier nog in vooronderzoek was. Ook voor de autoriteiten in Colombia zijn de omstandigheden van de dood van verzoeksters broer dus nog geen uitgemaakte zaak, maar zijn er wel vermoedens.

In de bestreden beslissing wordt evenwel uit het feit dat verzoekster verklaart dat haar broer een *“falso positivo”* zou zijn de gevolgtrekking gemaakt dat het niet logisch is dat de Farc haar dan zou viseren omdat de Farc helemaal niets te maken zou hebben met de dood van haar broer en baat zou hebben bij een onderzoek naar *“falso positivo’s”*. Ook het feit dat zij een klacht zou indienen om compensatie te krijgen van de Colombiaanse overheid, zou geen reden zijn voor het Farc om haar te bedreigen. Op grond hiervan wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het Farc een motief zou hebben om haar te vervolgen en bedreigen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet geloofwaardig is dat vertegenwoordigers van de parketinstanties in Bogota en Villavicencio haar hun vermoeden dat haar broer een *“falso positivo”* was zouden meedelen omdat de Colombiaanse overheid zichzelf daarmee in diskrediet zou brengen. Hieruit wordt besloten dat weinig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen door het zesde front van de Farc bedreigd te zijn, wat verder ondersteund wordt door een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat in de aanvullende nota van verzoekster een verslag wordt bijgebracht van een onderzoek van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos, socioloog en universitair docent, die blijkens de bibliografie die aan zijn verslag is gehecht een aantal publicaties heeft over het fenomeen van de *“falso positivo’s”* in Colombia. Het verslag van de heer Bolanos schetst de context van de problematiek van falso positivo’s tegen de achtergrond van het beleid van de Colombiaanse regering in de periode 2002 – 2010, waarbij het succes van de strategie om in het bijzonder de Farc-EP uit te schakelen werd gemeten aan de hand van het aantal uitgeschakelde terroristen. Het verslag bevestigt daarbij de techniek waarbij, om de aantallen op te drijven, militairen hun toevlucht namen tot het ontvoeren en doden van burgers die vervolgens in paramilitaire kledij en met wapens aan de media werden voorgesteld als gedode terroristen (aanvullende nota, p. 3). In het verslag wordt ook melding gemaakt van de rol van de militaire inlichtingendienst die lastercampagnes en dreigementen lanceerden tegen militairen die de waarheid willen vertellen over de rol van het leger met betrekking tot de *“falso positivo’s”* en staatsagenten die mensen die de gebeurtenissen onderzoeken zouden bedreigen, vervolgen en zelfs vermoorden.

Het verslag gaat ook specifiek in op de moord op verzoeksters broer. Hierover wordt gesteld dat de 13^e Brigade van het leger op 26 juli 2005 de dood aankondigde van zeven geüniformeerde personeelsleden van het Battalion Alta Montana in confrontaties met de Farc-Ep, waarbij 12 opstandelingen werden gedood. Volgens het verslag zou, onder verwijzing naar het artikel *“El Tiempo, Mueren siete militares de batallon de Sumapaz”* van 26 juli 2005, een van de lichamen die als *“terroristen”* werden voorgesteld dat van de broer van verzoekster zijn geweest. Dit ondersteunt de hypothese dat de moord op verzoeksters broer inderdaad onder de categorie van de *“falso positivo’s”* zou vallen. Evenwel wordt ook in het verslag opgemerkt dat de zaak niet gesloten is en dat het onderzoek nog verder loopt.

Naast algemene achtergrond over de problematiek van de *“falso positivo’s”* in Colombia en feitelijk onderzoek naar de omstandigheden van de dood van verzoeksters broer, wordt in het verslag ook ingegaan op de bedreigingen die verzoekster zou ontvangen hebben. Zo wordt in het verslag gesteld dat de overtuiging van verzoekster dat zij in 2018 opnieuw door de Farc-Ep telefonisch werd bedreigd toen zij navraag deed naar de moord op haar broer, *“in overeenstemming is met de militaire strategie om het onderzoek om de tuin te leiden. Inlichtingendiensten, samen met eenheden die verantwoordelijk zijn voor de psychologische actie van de strijdkrachten, bedreigen de familieleden van de slachtoffers door zich voor te doen als leden van subversieve of paramilitaire groeperingen, om zo justitiewerkers, verdedigers van de slachtoffers en mensen die de waarheid willen weten te desoriënteren”* (verslag, p. 6).

Hieruit blijkt dat, zoals gesteld in de aanvullende nota, het verslag van de heer Bolanos de bedreigingen waarvan verzoekster gewag maakt, toeschrijft aan de militaire inlichtingendiensten. De stelling van verzoekster, die deze hypothese overneemt in de aanvullende nota, is dus dat zij ervan overtuigd was dat zij bedreigd werd door de Farc-Ep maar dat zij in werkelijkheid werd bedreigd door de

inlichtingendiensten die zich voordeden als de Farc-Ep, en dat zij zich hiervan niet bewust was tot nu toe.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd zijn op de vaststelling dat het niet logisch zou zijn dat de Farc-Ep verzoekster zou bedreigen, nu deze net baat zouden gehad hebben bij een dergelijk onderzoek. Ook waar de bestreden beslissing wijst op verzoeksters onsamenhangende en op bepaalde punten tegenstrijdige verklaringen, wordt dit telkens in verband gebracht met de these dat het onwaarschijnlijk is dat zij door de Farc-Ep zou worden bedreigd. Het verslag van de heer Rojas Bolanos en de stelling dat verzoekster in werkelijkheid bedreigd zou geweest zijn door de inlichtingendiensten, plaatst de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de bedreigingen door de Farc-Ep, evenwel in een ander perspectief. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster over de moord op haar broer en de bedreigingen die zij heeft ontvangen met betrekking tot haar pogingen om de waarheid achter de moord op haar broer te achterhalen op bepaalde punten verward zijn. Evenwel heeft verzoekster op consistente wijze verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud dat diegenen die haar bedreigden, zeiden dat zij van de Farc-Ep zijn en blijkt ook uit de door haar bij het verzoekschrift neergelegde klachten dat zij de bedreigingen die zij ontving consequent toeschreef aan het Farc-Ep. Verder blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten dat zij op 22 januari 2018 een verzoek om inlichtingen indiende met betrekking tot de *“doodslag op haar broer de heer W.Q.C.”* bij het Openbaar Ministerie (administratief dossier, groene map, vertaling 5a) en dat dit werd doorgestuurd naar het Achtste Gespecialiseerde O.M. van Villavicencio-Meta (administratief dossier, groene map, vertaling 5b). Voor zover in de bestreden beslissing twijfels worden geuit bij de ernst en uitgebreidheid van haar onderzoek naar de moord op haar broer, stelt de Raad tegelijk vast dat de verwerende partij de authenticiteit van deze documenten niet in twijfel trekt en dat uit de neergelegde documenten minstens blijkt dat verzoekster in 2018 stappen heeft ondernomen om de precieze omstandigheden van de moord op haar broer te laten ophelderen door het openbaar ministerie. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster nieuwe documenten bijbrengt van de Personaria Municipal van Puerto Tejada Cauca van 16 april 2020 en van de Inspector Primero de Policia van Puerto Tejada Cauca van 17 april 2020, waarin wordt gesteld dat verzoekster *“zich verplicht zag haar regio te verlaten, vanwege het onderzoek dat zij heeft opgestart voor de procureur-generaal voor de misdaad van moord en voor het terugvinden van het lichaam van haar broer W.Q.C., die voorkomt in verband met NN 101 (C.)”*.

In zoverre ook vraagtekens worden geplaatst in de bestreden beslissing bij verzoeksters verklaringen dat vertegenwoordigers van de officiële parketinstanties in Bogota en Villavicencio hun vermoedens dat haar broer als onschuldige burger werd gedood door de overheid off the record zouden meedelen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie van het Internationaal Strafhof blijkt dat de Colombiaanse justitie onderzoeken heeft gestart naar een aantal moorden inzake *“falso positivo’s”* in verschillende departementen in Colombia (Court Pénale Internationale, *“Rapport sur les activités menées en 2018 en matière d'examen préliminaire”*, 5 décembre 2018, p. 39-40). Dat de Colombiaanse overheid zichzelf in diskrediet zou brengen door aan verzoekster hun vermoeden mee te delen over de moord op haar broer, kan in deze stand van de procedure in het licht van deze informatie niet worden bijgetreden, nu uit haar verklaringen blijkt dat dit haar zou zijn gezegd door vertegenwoordigers van het parket in Bogota en Villavicencio en uit het vermelde rapport blijkt dat de Colombiaanse justitie actieve stappen lijkt te ondernemen om deze zaken te onderzoeken.

Verder stelt de Raad vast dat het verslag van de heer Bolanos verwijst naar een geval van een *“falso positivo”* in Soacha, waarvan de broer op zijn beurt werd vermoord omdat hij de moord op zijn broer onderzocht en stelt dat het *“geen zin had om de dreigementen van het legerpersoneel te melden”* (verslag Bolanos, p. 3-4), onder verwijzing naar *“Documentaire. Retratos de familia [Familieprotretten], 2013”*, en lastercampagnes door militaire inlichtingendiensten tegen officieren die die waarheid vertellen over wat er is gebeurd, onder verwijzing naar *“Tijdschrift Semana, Operacion Silencio: corrupcion en el ejercito [Operatie Stille: corruptie in het leger], 23 juni 2019”*. Voor zover deze elementen verder inzicht kunnen verschaffen in de complexe problematiek van de *“falso positivo’s”* en de mogelijke implicaties van een onderzoek naar dergelijke gevallen, stelt de Raad tegelijk vast dat het bijgebrachte verslag als dusdanig slechts summiere informatie bevat met betrekking tot de actuele veiligheidsrisico's voor familieleden van personen die mogelijk als *“falso positivo”* door het Colombiaanse leger tijdens de burgeroorlog om het leven zijn gebracht en hiernaar verder onderzoek instellen, noch de toegang van dergelijke personen tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Ook de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia, die zoals hierboven reeds aangehaald het bestaan van zogenaamde *“falso positivo’s”* bevestigt, bevat geen verdere informatie over de eventuele risico's die zouden verbonden zijn aan het instellen van een onderzoek naar *“falso positivo’s”* voor de familieleden van de betrokkenen, noch de

beschikbaarheid en doeltreffendheid van eventuele maatregelen vanwege de Colombiaanse autoriteiten ter bescherming van personen, zoals verzoekster, die een onderzoek hebben laten instellen met betrekking tot een “*falso positivo*”. In acht genomen wat voorafgaat, acht de Raad verder onderzoek van de nieuwe stukken aangebracht door verzoekster noodzakelijk.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET